

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520347680/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Selvbiografi

ge Paradisliv som et Malerie, der aldrig taber sin friske Colorit. Hendes Ansigt, der var ham som en Engels Ansigt, fattes han blot Malerkunst, for at afbilde saa træffende, at endog den lille bitte Vorte under Næsen skulde findes. Lyksalige Bedrag! søde Daarskab! – B. troer stærkt paa, at denne – ikke Sandse- men Sjæleraus var hans Indvielse til Digter, hans Hensættelse i det Eden, hvor Phantasjens søde Bedrag, og Hjertets velsignede Daarskab, har, saa mangen lykkelig Stund, hævet ham over Virkelighedens sørgelige Overdrev. Hans Musa er nu en tresindstyveaarig Enke; men, kanhænde mindes hun endnu hin Skilsmisse, efter hvilken 44 Aar ere henrundne uden et eneste Gjensyn – mindes, hvorledes den arme Dreng stod paa Kirkegaardsmuren i R. og tilviftede hende sit Farvel, og sit bristende Hjertes ømmeste Suk. Ak! da Vognen forsvandt fra hans efterstirrende Blik, da – misundte han dem, der i Dødens Have nu var sikrede for det urolige Hjertes Storme og Skibbrud.

Som Student spillede B. en dobbelt Elskerrolle; og gik dette saaledes til. – I en Klub (det gamle borgerlige Selskab), hvor han var fast Medlem, var han lige saa fast Decitager i alle Baller. En heel Vinter igjennem savnede han ved disse kun een eller to Gange en ung, og, som man let begriber smuk Pige, hvis Navn han ikke veed, fordi han aldrig vidste, ej heller *ville* vide det; da han nemlig nu besad mere Fornuftighed end man i Almindelighed tiltroer Poeter, og var dengang og blev siden den Grundsætning troe; ej at tage sig en Kjereste, før han var i Stand til at tage sig en Kone. Ved ethvert Bal var den dejlige Navnløse hans jevnlige Meddanserinde og Borddame, og saa sammenvante vare de, at hun aldrig af Nogen anden lod sig engagere til Borddansen eller Figaro, før hendes Ubekjendte kom; og han lod hende ej heller sidde over, skjøndt der aldrig var talt et Ord, før han kom og bukkede for hende. B. var ikke egentlig forelsket; hans Følelse lignede snarere den, man fornemmer ved Syn og Gjensyn af et Kunstværk, eller ved at høre et lifligt Musikstykke: Hjertet hæver sig, men med Lethed, med ublandet Glæde, som paa Sylphevinger, og daler igjen uden Modstand eller Smerte. Han troer, at hun under dette Hensyn ganske sympathiserede med ham; thi aldrig opdagede han andet i hendes yndige Aasyn, end mild, barmhertig uskyldig Glæde; der var i de aabne mørkblaa Øjne aldrig den mindste Taagepænt; der opsteeg aldrig et Suk fra det roligtbølgende Bryst. – Doubletten ej at forglemme! Under Spillet af den nu fortalte Roman

St. St. Blicher

uden Ende, blev der Maskerade i Klubben. Og var derpaa ogsaa en Vildmandinde – skjøndt langt fra ikke uanstændigt, dog forførisk klædt – af en Skabning, som ej engang Thorvaldsen kunde frembringe skjønnere. Denne Vilde havde det forud for Billedhuggerens Værker, at hun kunde bevæge sig, dandse især med saadan en Ynde – ja man kunde sige: saa sylphemæssigt, at de mandlige Tilskuere stod Fare for at blive til Billedstøtter. – Det var Skam at sige: at Tiden faldt B. lang; alligevel længtes han hæftigen efter, at Kl. vilde blive elleve, paa det han kunde faae at skue det Ansigt, der upaatvivleligt skulde fuldende hans stakkels Hjertes Undertvingelse. Jeg veed ikke, min gunstige Læser! om Du nogensinde har havt det Vanheld, at sætte en Æddikeflaske for Munden, i den Fornening, at det var en Øflaske; eller om Du skrupsulten har faaet harsk Smør paa orret Bødd; eller om Du ophedet har erholdt en Spand koldt Vand over Hovedet? Eja! ubarmhjertige Klokke! med dit ellefte Slag tilintergjorde Du Phantasiens glimrende Boble: et Ansigt, stygt, modbydeligt, krøb frem under Masken – ak, hvorfor kunde hun ikke beholde denne bestandig paa! Men saaledes skulde et hundrede Mandfolkehjertes frelses fra Hedsvaade.

Iøvrigt kan det forsikres: at B. til ikke saa kort over de tive Aar var meget bly og taus i Fruentimnerselskab, og har ofte, til inderlig Ærgrelse for sig selv, ufrivilligt doublet Marlow's Rolle i „Fejtagelserne.“ Han mindes endnu levende en saadan Scene. Tvende Damer stod i nogen Frastand og talte sagte med hverandre, hvorved de af og til kastede et Øje hen til Træmanden. Han kunde godt fornemme, at Blødet hver Gang steg ham op i Ansigtet. Alligevel spidsede han Ører – han har altid havt denne Sands saa skarp som de færreste have den – og hørte den Ene sige: „Der er dog et ret smukt Menneske.“ „Åa ja!“ svarte den Anden; „men han borde stilles op paa en Piedestal herude i Haugen.“ – Kjere Læser! det gik til Hjertet. Havde han kunnet gjøre sig usynlig i eet Øjeblik, han skulde ikke have brugt to dertil. – B. var i sine unge Aar i det Hele undselig, ja endog frygtagtig, lige til et uundgaaeligt afgjørende Øjeblik satte Mod i Harehjertet. Da han første Gang, efter Faderens inderlige Ønske, skulde prædike i Randlev Kirke, han forsikrer: at, havde der været en Udgangsdør bag ved Alteret, han var neppe nogensinde kommen op paa nogen Prækestol. Men see! da han denne første Gang vandt derop „mit Müh' und Noth“, forsvandt Frygtens Dæmon med eet –